



luatphapcuaducchuatroi.org

Phụ lục 8e: Phần Mươi và Hoa Lợi Đầu Mùa — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện

Trang này là một phần của loạt bài nghiên cứu về các luật pháp của Đức Chúa Trời chỉ có thể được tuân giữ khi Đền Thờ còn hiện diện tại Giê-ru-sa-lem.

- [Phụ lục 8a: Các Luật Pháp của Đức Chúa Trời Đòi Hỏi Có Đền Thờ](#)
- [Phụ lục 8b: Các Lễ Tế — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8c: Các Kỳ Lễ Kinh Thánh — Vì Sao Ngày Nay Không Kỳ Lễ Nào Có Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8d: Các Luật Thanh Tẩy — Vì Sao Không Thể Thực Hiện Nếu Không Có Đền Thờ](#)
- [Phụ lục 8e: Phần Mươi và Hoa Lợi Đầu Mùa — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện \(Trang này\).](#)
- [Phụ lục 8f: Nghi Thức Tiệc Thánh — Bữa Ăn Cuối Cùng của Chúa Giê-su Chính Là Lễ Vượt Qua](#)
- [Phụ lục 8g: Luật Na-xi-rê và Các Lời Khấn — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8h: Sự Vâng Phục Một Phần và Mang Tính Biểu Tượng Liên Quan Đến Đền Thờ](#)
- [Phụ lục 8i: Thập Tự Giá và Đền Thờ](#)

Phần mười và hoa lợi đầu mùa là những phần thánh trong sự gia tăng của Y-sơ-ra-ên — từ đất đai (Phục truyền luật lệ ký 14:22) và từ bầy gia súc (Lê-vi ký 27:32) — được Đức Chúa Trời truyền phải đem dâng trong thánh điện của Ngài, trước bàn thờ của Ngài, và trao vào tay các thầy tế lễ thuộc dòng Lê-vi của Ngài. Những điều răn này chưa bao giờ bị bãi bỏ. Chúa Giê-su chưa bao giờ hủy bỏ chúng. Nhưng Đức Chúa Trời đã loại bỏ Đền Thờ, bàn thờ và chức tế lễ, khiến sự vâng phục trở nên bất khả thi ngày nay. Cũng như mọi luật lệ phụ thuộc Đền Thờ, những sự thay thế mang tính biểu tượng không phải là vâng phục, mà là những phát minh của con người.

Những gì Luật Pháp đã truyền

Luật Pháp định nghĩa phần mười với độ chính xác tuyệt đối. Y-sơ-ra-ên phải phân riêng một phần mười của mọi lợi tức gia tăng — ngũ cốc, rượu nho, dầu và gia súc — và đem đến nơi Đức Chúa Trời đã chọn (Phục truyền luật lệ ký 14:22-23). Phần mười không được phân phát tại địa phương. Nó không được trao cho những “giáo sư” mà mỗi người tự chọn. Nó không được đổi thành tiền như một khoản dâng hiến, ngoại trừ trường hợp rất hẹp khi khoảng cách quá xa buộc phải tạm thời đổi ra tiền; và ngay cả khi đó, số tiền ấy vẫn phải được dùng chi tiêu **trong khu vực thánh** trước mặt Đức Chúa Trời (Phục truyền luật lệ ký 14:24-26).

Phần mười thuộc về người Lê-vi vì họ không có phần đất thừa kế (Dân số ký 18:21). Nhưng ngay cả người Lê-vi cũng phải dâng “phần mười của phần mười” cho các thầy tế lễ tại bàn thờ (Dân số ký 18:26-28). Toàn bộ hệ thống phụ thuộc vào một Đền Thờ đang hoạt động.

Hoa lợi đầu mùa còn được quy định chặt chẽ hơn. Người thờ phượng phải tự tay mang phần đầu mùa của vụ gặt đến thầy tế lễ, đặt nó trước bàn thờ, và tuyên bố bằng miệng theo lời tuyên bố mà Đức Chúa Trời đã truyền (Phục truyền luật lệ ký 26:1-10). Hành động này đòi hỏi thánh điện, chức tế lễ và bàn thờ.

Y-sơ-ra-ên đã vâng phục như thế nào

Y-sơ-ra-ên đã vâng phục các luật này theo cách duy nhất mà sự vâng phục có thể xảy ra: họ trực tiếp đem phần mười và hoa lợi đầu mùa đến Đền Thờ (Ma-la-chi 3:10). Không người Y-sơ-ra-ên nào sáng chế một phiên bản “biểu tượng” hay “thuộc linh”. Không tỉ lệ nào được chuyển hướng cho các lãnh đạo tôn giáo địa phương. Không có cách giải nghĩa mới nào được thêm vào. Thờ phượng là vâng phục, và vâng phục là đúng chính xác điều Đức Chúa Trời đã truyền.

Phần mười năm thứ ba cũng phụ thuộc vào người Lê-vi, vì chính họ — chứ không phải các cá nhân riêng lẻ — là những người chịu trách nhiệm trước mặt Đức Chúa Trời để nhận và phân phối (Phục truyền luật lệ ký 14:27-29). Ở mọi giai đoạn, phần mười và hoa lợi đầu mùa tồn tại bên trong hệ thống mà Đức Chúa Trời đã thiết lập: Đền Thờ, bàn thờ, người Lê-vi, thầy tế lễ, sự thanh sạch theo nghi lễ.

Vì sao ngày nay không thể vâng phục

Ngày nay Đền Thờ đã không còn. Bàn thờ đã không còn. Chức tế lễ Lê-vi không còn phục vụ. Hệ thống thanh sạch không thể vận hành nếu không có thánh điện. Không có những cấu trúc do Đức Chúa Trời thiết lập này, không ai có thể giữ phần mười hay hoa lợi đầu mùa.

Chính Đức Chúa Trời đã báo trước rằng Y-sơ-ra-ên sẽ ở “nhiều ngày” không có sinh tế hay trụ thờ, không có ê-phốt hay thê-ra-phim (Ô-sê 3:4). Khi Ngài loại bỏ Đền Thờ, Ngài loại bỏ khả năng vâng phục mọi luật lệ phụ thuộc vào Đền Thờ.

Vì vậy:

- Không mục sư Cơ Đốc, nhà truyền giáo, giáo sĩ Do Thái Mê-si-a hay bất kỳ người lao tác chức vụ nào khác có thể nhận phần mười theo Kinh Thánh.
- Không hội chúng nào có thể thu hoa lợi đầu mùa.
- Không sự dâng hiến mang tính biểu tượng nào làm trọn các luật này.

Luật Pháp định nghĩa sự vâng phục, và ngoài điều đó ra, không có gì là vâng phục.

Sự rộng rãi được khuyến khích — nhưng đó không phải là phần mười

Việc Đức Chúa Trời loại bỏ Đền Thờ không loại bỏ tiếng gọi của Ngài về lòng thương xót. Cả Cha và Chúa Giê-su đều khuyến khích sự rộng rãi, đặc biệt đối với người nghèo, người bị áp bức và người thiếu thốn (Phục truyền luật lệ ký 15:7-11; Ma-thi-ơ 6:1-4; Lu-ca 12:33). Dâng hiến cách tự nguyện là điều tốt. Giúp đỡ tài chính cho một hội thánh hay một chức vụ không bị cấm. Hỗ trợ công việc công chính là điều cao quý.

Nhưng sự rộng rãi không phải là phần mười.

Phần mười đòi hỏi:

- Một tỉ lệ cố định
- Những vật cụ thể (lợi tức nông nghiệp và gia súc)
- Một địa điểm cụ thể (thánh điện hoặc Đền Thờ)
- Một người nhận cụ thể (người Lê-vi và các thầy tế lễ)
- Một tình trạng thanh sạch theo nghi lễ

Ngày nay không điều nào trong số này còn tồn tại.

Trái lại, sự rộng rãi:

- Không có phần trăm nào được Đức Chúa Trời truyền
- Không có liên hệ với luật Đền Thờ
- Là tự nguyện, không phải là điều răn theo điều luật
- Là bày tỏ lòng thương xót, không phải thay thế phần mười hay hoa lợi đầu mùa

Dạy rằng một tín hữu “phải dâng mười phần trăm” ngày nay là thêm vào Kinh Thánh. Luật Pháp của Đức Chúa Trời không cho phép bất cứ lãnh đạo nào — xưa hay nay — sáng chế một hệ thống dâng hiến bắt buộc mới để thay thế phần mười. Chúa Giê-su chưa bao giờ dạy điều đó. Các tiên tri chưa bao giờ dạy điều đó. Các sứ đồ chưa bao giờ dạy điều đó.

“Phần mười” do con người sáng chế là bất tuân, không phải vâng phục

Ngày nay, có người cố biến việc dâng hiến tài chính thành một “phần mười hiện đại”, cho rằng mục đích vẫn giữ nguyên dù hệ thống Đền Thờ đã không còn. Nhưng đây chính là loại vâng phục mang tính biểu tượng mà Đức Chúa Trời khước từ. Luật Pháp không cho phép phần mười bị diễn giải lại, bị dời chỗ, hay bị giao cho người nhận khác. Mục sư không phải là người Lê-vi. Hội thánh hay hội chúng Mê-si-a không phải là Đền Thờ. Một khoản quyên góp không phải là hoa lợi đầu mùa. Tiền bỏ vào giỏ dâng hiến không trở thành sự vâng phục.

Cũng như các lễ tế, các cửa lễ trong kỳ lễ và các nghi thức thanh tẩy, chúng ta tôn kính điều Luật Pháp đã truyền bằng cách từ chối thay thế nó bằng những sự sáng chế của con người.

Chúng ta vâng phục điều có thể vâng phục, và tôn kính điều không thể

Phần mười và hoa lợi đầu mùa vẫn là các điều răn đời đời, nhưng sự vâng phục chúng là bất khả thi cho đến khi chính Đức Chúa Trời phục hồi Đền Thờ, bàn thờ, chức tế lễ và hệ thống thanh sạch. Cho đến ngày đó, chúng ta bước đi trong lòng kính sợ Chúa bằng cách rộng rãi khi có thể — không gọi đó là phần mười, không gọi đó là hoa lợi đầu mùa, không coi đó là sự vâng phục một tỉ lệ phần trăm, nhưng là bày tỏ lòng thương xót và sự công chính.

Sáng chế một sự thay thế là viết lại Luật Pháp. Từ chối sáng chế những sự thay thế là tôn kính Đức Chúa Trời, Đấng đã phán ra nó.